

Liet.PS
artinasi –
spalis –
darbymetis
įsibėgėja!

INFORMACIJA
TEIKIAMA:

Prezidentė-
pirmininkė
(KJPŽB)

Aldona Marija
Gedvilienė tel.
866673965; el. p.
amgedv@gmail.c
om;

•••

Liet.PS
prezidentės
pavadootoja

GERTRŪDA
PETRĖTIENĖ

Telef.
861722404

Daugiau
informacijos

www.lietps.eu

visi 2016
m. laikraštėlis:

https://drive.google.com/folderview?id=0B9scuKy4QwYsZXJING5OaXV1WjA&usp=drive_web

<http://nacionaliniskomitetas.lt/category/zinias/klaida/>

www.nacionaliniskomitetas.lt

LIETUVOS PENSININKŲ SUSIVIENIJIMAS

Klaipėda-2015-03-10 (įkūrimo data). Asociacija, Smilties Pylimo Nr.3 bt 4 92250, Klaipėda, telef. 866673965, el.paštas amgedv@gmail.com, kodas 303871378. Atsiskaitymo saskaita LT80 5015 4000 0103 2261 EUR, USD Kredito unija „Memelio taupomoji kasa“, kodas 300087289
Visada galite paremti. Būsime dėkingi už 2%!

Auksinis ruduo

Nr.11 (56)

Klaipėda 2016-09-01

Pavadinimo autorius gerb. SAULIUS SAVICKIS – org. „MŪSŲ MIESTAS KLAIPĖDA“ buvęs prezidentas

Internetinis laikraštėlis skirtas visiems LIETUVOS ŽMONĖMS, leidžiamas vieną kartą mėn. Užsiprenumeruoti galite nemokamai aldonamarija2@takas.lt

VIENYBĖ – MŪSŲ JĖGA!

Dievas išgelbės tikinčiuosius, sunaikindamas blogį bei piktadarius ir įkurdamas naują dangų ir naują žemę, kurioje vyraus gerumas ir teisingumas. Dievo karalystė tarp mūsų yra jau dabar. Mūsų meilė vieno kitam ir teisingumas visiems yra šios karalystės, kuri savo pilnatvę pasieks...(Daniel J. Harrington SJ)

Šiame numeryje skaitykite:

1. Krescencijus Stoškus skubus, bet viltingas pareiškimas
2. Prezidentė gerbia teisę dėl koalicijos sudarymo
3. R.Karbauskis Sažinės ir garbės reikalas
4. Kompensacija neįgaliesiems
5. R.Karbauskis Praėjo tik keturios dienos
6. K.Stoškus Kodėl mums nesiseka valdyti savo valstybės?
7. SVEIKATA
8. Gyvenimo filosofija Neištikimybė ŠEIMOJE?

SKUBUS, BET VILTINGAS PAREIŠKIMAS

Ką tik baigėsi rinkimai į Seimą. Jų rezultatai labai pamokantys ir nepaprastai svarbūs mūsų Valstybės ateičiai.

Pirma, jie ryžtingai į nuošalę pastūmėjo užsisėdėjusias parlamentines partijas, seniai užmiršusias, kad jos privalo tarnauti ne sau, o *savo valstybei ir jos žmonėms* ir privertusias iš šalies emigruoti beveik apie trečdalį Lietuvos gyventojų bei sukėlusias kitus nelengvai įveikiamus demografinės krizės požymius.

Antra, šie rinkimai pirmąsyk įtikinamai parodė žmonėms, kad atstovaujamoji demokratija Lietuvoje jau nėra tik Konstitucijoje įrašyti žodžiai, nes jiems patiems jau pavyko pasinaudoti jos atsiverenčiomis galimybėmis ir žengti pirmą žingsnį į permainas mūsų šalyje.

Trečia, jie davė žymų postūmį tikėjimui ir supratimui, kad demokratiškai sprendžiant valstybės problemas, yra svarbus kiekvienas mūsų balsas ir veiksmas, todėl čia reikalingi mes visi.

Ketvirta, pirmąsyk per ketvirtį amžiaus rinkimus laimėjo politika, ryžtingai orientuota į žmonių gyvenimo galimybių užtikrinimą, reikalaujantį bazinių gyvenimo vertybių gaivinimo, emigracijos sustabdymo, tautos išblaivinimo, sveikatos stiprinimo, moralinės ir demografinės krizės įveikimo.

Penkta, ant šios politikos pečių gula atsakomybė, svarbi ne tik jai, bet ir visos Lietuvos ateičiai. Tokios politikos įgyvendinimas neįmanomas ant kraštutinio individualizmo, egocentrizmo ir partinio bei klaninio savanaudiškumo pamatų. Jai būtinas maksimalus visų kuriamųjų valstybės galių sutelkimas. Dėl savo išlikimo privalo dirbti visa tauta.

Šešta, jos įgyvendinimui bus reikalingos didelės permanos. Reikės daug išminties, kad politikoje įvyktų esminis *moralinis persilaužimas*, kad Seimas nuo *įstatymų priėmimo* kiekybės pereitų prie jų kokybės, kad būtų gerai *subalansuotas* visų valdžios grandžių darbas, kad valdžios institucijose būtų sutelkta pakankamai *kvalifikuotų ir padorių* žmonių, kad būtų sudarytos tikrų ir *nešališkų ekspertų* grupės, kad užsimegztų intensyvus bendradarbiavimas su *visuomeninėmis organizacijomis* ir t.t.

Labai norime tikėtis, kad naujosios politikos kūrėjams užteks išminties, išradingumo ir ištvermės, jog tokios permainos nedelsiant prasidėtų ir apimtų visą šalį.

Nacionalinis Komiteto,
kad Lietuva neišsivaikščiotu,
pirmininkas Krescencijus Stoškus

Prezidentė gerbia teisę dėl koalicijos sudarymo

Skaitykite daugiau:

http://lietuvosdiena.lrytas.lt/aktualijos/r-karbauskis-posusitikimo-su-prezidente-jauciame-absoliutu-pasitikėjima.htm?utm_source=lrExtraLinks&utm_campaign=Copy&utm_medium=Copy

Prezidentė Dalia Grybauskaitė pirmadienį pasikvietė susitikti laimėjusių rinkimus partijų lyderius. Po susitikimo Valstiečių ir žaliųjų sąjungos lyderis teigė, kad jaučia prezidentės pasitikėjimą. REKLAMA „Pasidalinome, ką matome mes ir kokias problemas mato prezidentė. Buvo šiltas pokalbis“, – sakė Lietuvos valstiečių ir žaliųjų sąjungos lyderis Ramūnas Karbauskis. Paklausus, ar jaučia prezidentės pasitikėjimą, R.Karbauskis atsakė: „Jaučiame absoliutų (pasitikėjimą – Red. pastaba)“, – atsakė jis. R.Karbauskis po susitikimo su prezidente: ji gerbs bet kokį mūsų sprendimą Prezidentė gerbia teisę dėl koalicijos sudarymo Valstiečių ir žaliųjų partijos lyderiai teigė, kad prezidentė gerbia jų teisę sudaryti koaliciją.

„Šnekėjomės apie tai, kad koalicijai reikia susidaryti. Ji pasakė, kad turime tokią teisę ir prezidentė mūsų teisę gerbia“, – sakė jis. REKLAMA Pasak S.Skvernelio, su prezidente nebuvo kalbų apie konkrečius koalicijos partnerius ir kandidatus: „Turime pasitikėjimą žmonių pradėti derybas dėl galimų koalicijų – tai konstituciškai numatyta, kai mes turėsime kažkokius sprendimus, tada grįšime čia“, – teigė partijos lyderis. „Rašysime naują kokybišką puslapį bendradarbiavimo tarp Seimo, Vyriausybės ir Prezidentūros“, – sakė R.Karbauskis. Pirmadienio rytą Valdovų rūmuose spaudos konferencijoje kalbėdamas apie būsimąjį ministrų kabinetą, R. Karbauskis sakė, kad prezidentė turės svarbų vaidmenį Vyriausybės sudaryme: „Tvarka, kaip formuojama Vyriausybė, yra numatyta Konstitucijoje, mes norime formuoti profesionalų Vyriausybę. Prezidentūra turės svarų žodį skiriant krašto apsaugos ir užsienio reikalų ministrus. Negali būti, kaip buvo su šiuo krašto apsaugos ministru, kad Vyriausiasis karinių pajėgų vadas pareiškia nepasitikėjimą, o jam nerūpi“, – sakė valstiečių vedlys.

Skaitykite daugiau: http://lietuvosdiena.lrytas.lt/aktualijos/r-karbauskis-pasitikimo-su-prezidente-jauciamė-absoliutu-pasitikėjima.htm?utm_source=lrExtraLinks&utm_campaign=Copy&utm_medium=Copy

R. Karbauskis.

Sąžinės ir garbės reikalas (54) Ramūnas Karbauskis, Lietuvos valstiečių ir žaliųjų sąjungos pirmininkas 2016 m. spalio 20 d. Parašiau šį straipsnį praėjus savaitei po pirmojo Seimo rinkimų turo.

Skaitykite daugiau: <http://www.delfi.lt/news/ringas/politics/r-karbauskis-sazines-ir-garbes-reikalas.d?id=72620184>

Buvo įdomu, kaip pasikeis politinio elito elgesys po akivaizdaus Lietuvos gyventojų sprendimo balsuoti už permainas. Iš politikos žemėlapiu išnyko Darbo partija, balsų pirkimo faktai Šilutėje gali sunaikinti Tvarkos ir Teisingumo partija, socialdemokratai patyrė skaudų smūgį. Lietuva nusidažė žaliai. Akivaizdu, jog nei Lietuvos valstiečių ir žaliųjų sąjungai (LVŽS), nei Tėvynės sąjungos - Lietuvos krikščionių demokratų partijos atstovams irgi nėra dėl ko labai džiūgauti. Skaičiuojant visus Lietuvos rinkėjus gauta kiek daugiau nei po dešimt procentų balsų. Ką tai pasako?

Politikai per kelis dešimtmečius yra taip nuvylę Lietuvos žmones, jog reikės dar kelių dešimtmečių pastangų, kad būtų atgautas tautos pasitikėjimas. Belieka priminti, jog konservatoriai 1996 laimėjo Seimo rinkimus gaudami virš 409 tūkstančių balsų. Po šių Seimo rinkimų Lietuvos žemėlapis nusidažė žaliai, rinkimus beveik visoje

Lietuvoje laimėjo LVŽS. Tik Vilniuje ir nedaug Kaune bei Klaipėdoje mus aplenkė konservatoriai. Iš karto po pirmojo turo pasigirdo šnekos, esą už LVŽS balsavo kažkokie neišsilavinę provincialai, nesuprantantys Lietuvos ateities vizijos. Atsiprašau mus palaikiusių žmonių, kurių atžvilgiu girdisi tokios kalbos, nes taip šnekantys politikai yra labai išsigandę, jog Lietuvoje po kelių dešimtmečių stagnacijos gali prasidėti realios permainos, kada nebe partiniai klanai ar giminystės ryšiai ims lemti galimybes siekti darbo valstybės institucijose, ar įmonėse. Taip, tenka pripažinti, jog Seimo konservatorių frakcija atjaunės, bet ar tai reiškia, jog konservatorių partija nustos veikti kaip įdarbinimo agentūra? Visiškai analogiška situacija su socialdemokratų partija, kurią jos garbės pirmininkas Aloyzas Sakalas siūlo pervadinti, nes ji visiškai ne socialdemokratinė. Tai dar viena didelė įdarbinimo agentūra, kurios narius vienija ne ideologija, o partinio bilieta suteikiamos galimybės. Svarbiausia – ne postai, o vertybės. Padarysiu viską, kad LVŽS niekada netaptų dar viena įdarbinimo agentūra. Kad tuščiai nešneku, įrodo mūsų rinkimų sąrašas, kuriame net trečdalis žmonių - nepartiniai. Galiu patikinti, jog tai žmonės, kuriuos vienija daug stipresnis ryšys nei tik partinis bilietas - juos vienija vertybinis pagrindas. Tarp mūsų yra žmonių, kurių nuomonės vienu ar kitu klausimu skiriasi - ir man dėl to nėra kiek nebaugu. Būtų labai keista, jei visais klausimais nuomonės būtų vienodos. Mūsų komanda - puikus visuomenės atspindys, kada būtina diskusija, argumentai ir tik bendru sutarimu bus atrandamas tinkamiausias sprendimas. Man patinka, kaip į klausimą „Ar LVŽS dar nesuskilo?“, atsako Saulius Skvernelis: „Nesulauksite!!!“. Jei kas įdėmiai pažiūrės į mūsų sąrašo narius, kurie tapo ar pretenduoja tapti Seimo nariais, pastebės, jog tai - labai aukšto intelekto žmonės, kurie niekada netaps Ramūno Karbauskio ar kieno kito valios vykdytojais, kuo bandoma gąsdinti žmones prieš antrą Seimo rinkimų turą. Noriu pasakyti, jog mes siekiame laimėti rinkimus, bet valdžia mums nėra savitiksliis dalykas. Todėl, skirtingai nuo daugelio apžvalgininkų prognozių, po pirmojo Seimo rinkimų turo mes nepuolėme sudarinėti jokių koalicijų. Derėdamiesi su potencialiais partneriais pirmiausia kalbėsime apie vertybes ir pokyčius, o tik tada apie pozicijas Seime ir Vyriausybėje. Mes norime formuoti profesionalų Vyriausybę tam, kad visoje valstybės tarnyboje prasidėtų optimizavimas, remiantis tik kompetencijos ir profesionalumo kriterijais, o ne priklausymu kažkuriam partiniam klanui. Po pirmojo turo mano, LVŽS ir mūsų kandidatų atžvilgiu pasipylė šmeižtas, gandai, užgauliojimai... Nesu šventasis, niekada tokiu ir neprisistatinėjau, bet purvais besidrąstantiems reikėtų dažniau pažiūrėti į veidrodį ir pasverti savo pačių darbus. Man dėl gyvenime padarytų darbų nėra gėda nei prieš vieną Lietuvos žmogų. Mano gyvenime geri darbai yra ne proginiai, o daromi visada, nepriklausomai nuo to, kuo ir kada aš esu ar būsiu. Negaliu nepaminėti fakto, jog tūkstančius žmonių nuo vėžio ir kitų ligų komplikacijų išgelbėjusi mobili kraujo laboratorija, kurią mecenuoju jau penkerius metus, daugiau kaip pusę metų yra biurokratų sustabdyta ir per tą laiką nepatikrino daugiau kaip 6 tūkstančių žmonių kraujo. Man neapsakomai pikta, kad politiniai interesai užgožią sveiką protą ir žmonių gyvybę nėra argumentas prieš baimę prarasti politinę įtaką, valdžios galią. Ne valdyti, o tarnauti. Prieš dvylika metų pasitraukiau iš Seimo galvodamas, jog per laiką ten atsiras žmonės, kurie vadovausis tokiomis vertybėmis, kaip sąžinė, atsakomybė, pasiaukojimas, pagarba... Deja, sulaukiau visiškai priešingo. Suprantu, kokiu atveju konservatoriai ir socialdemokratai gali būti priversti vadovautis LVŽS požiūriu į Vyriausybės

formavimą, palaikyti Lietuvos žmonių gyvenimą gerinančius pokyčius. Tam Seimo rinkimų antrąjį turą turi laimėti LVŽS. Kitu atveju bus sunku ryžtis dirbti Vyriausybėje, kurioje esminius postus užims A. Kubilius ar J. Olekas, nes tai tikrai nebus pokyčių Vyriausybė. Galiu prognozuoti, jog tai būtų naujų politinių valymų Vyriausybė, kada vienus partiečius valstybės tarnyboje keis kiti partiečiai. Jau šiandien girdime, kaip vieni naikins universitetus, o kiti gąsdina mokytojus, kaip į valdžią sugrįžti ruošiasi moksleivio ir studento krepšelių sumanytojas. Ar taip įvyks, ar visgi prasidės realūs pokyčiai - paaiškės po antrojo Seimo rinkimų turo. Mes visi turime pasirinkimą: galime būti pasyviais stebėtojais, galime balsuoti už politinę švytuoklę, kuri jau du dešimtmečius varo žmones iš Lietuvos - arba galime balsuoti už LVŽS kandidatus ir turėti labai stipriai atsinaujinusi Seimą, profesionalų Vyriausybę bei realią viltį, jog pagaliau bus optimizuojamas milžiniškas valstybės valdymo aparatas, o politikai ims ne valdyti, bet tarnauti. Prašau Jūsų ateiti į Seimo rinkimų antrąjį turą spalio 23 dieną, paraginti tai padaryti savo artimuosius, gimines, draugus, bendradarbius, kitus. Kviečiu pasitikėti LVŽS kandidatais, nes kiekvienas iš jų yra būtinas mūsų komandai Seime ir realiems pokyčiams Lietuvoje. Tarnystė Lietuvai ir kiekvienam iš Jūsų yra mūsų visų garbės ir sąžinės reikalas.

Tai mano kaimynė su Aukštuoju išsilavinimu, neįgali Pensininkė – ant bado ribos. IKI parduotuvė jai kaip iki mėnulio...

Kompensacija Pensininkams paskelbė naują įrašą Lietuvos Pensininkų Susivienijimas: „Kreipiamės į neįgaliuosius pensininkus, kuriems...“

Mūsų klausia, ar esame kažkokia oficiali neįgaliuosius pensininkus vienijanti organizacija.

Mes nesame organizacija. Esame studijų draugai teisininkai, padėję susigrąžinti pagalbos (priežiūros) išlaidų tikslines kompensacijas savo artimiesiems. Kviečiame bendradarbiauti visas neįgaliųjų organizacijas, bendrijas ir neformalius sambūrius, kad kuo daugiau suinteresuotų žmonių sužinotų apie kompensacijas, kurias jau galima susigrąžinti.

Sekdami viešai skelbiamą informaciją pastebėjome, kad, išskyrus mūsų artimųjų atvejus, daugiau beveik niekas iš neįgaliųjų pensininkų nesikreipia dėl jiems priklausančių išmokų susigrąžinimo. Nuo 2012-ųjų metų visoje Lietuvoje dėl to kreipėsi tik keli žmonės.

BOIKOTAS

Gegužės 30d.-Birželio 30d.
Maxima toliau tyčiojasi iš Mūsų visų.

UŽTEKS

Suvokimas, kad žmonėms tiesiog trūksta informacijos, paskatino mus susiburti ir įkurti šį Facebook puslapį bei padėti neįgaliesiems susigrąžinti tai, kas iš jų neteisėtai atimta. Būsime Jums labai dėkingi, jei papasakosite apie mus kiekvienam savo pažįstamam, kuriam tokia informacija gali būti aktuali.

Nuo 2014 metų bus atkuriamos slaugos ar priežiūros išlaidų tikslinės kompensacijos neįgaliesiems, kurios 15 procentų buvo sumažintos 2010 metais. Tai palies beveik 100 tūkstančių svarbu, kad jau nuo kitų metų 15 procentų didesnes tikslines kompensacijas gaus ir neįgalieji. Slaugos išlaidų tikslinių kompensacijų neįgaliesiems dydis nuo 2014 metų sudarys 900 Lt (2,5 bazinės pensijos).

Priežiūros išlaidų tikslinių kompensacijų dydžiai žmonėms su negalia bus:

1. neįgaliesiems vaikams:

su sunkiu neįgalumu – 1 bazinė pensija (360 Lt arba 105 eurai);

su vidutiniu neįgalumu – 0,5 bazinės pensijos (180 Lt).

2. asmenims, pripažintiems nedarbingais ar iš dalies darbingais: neįgalių žmonių. Tam papildomai numatyta 86 mln. litų valstybės biudžeto lėšų.

netekusiems 75-100 procentų darbingumo – 1 bazinė pensija (360 Lt arba 105 eurai);

netekusiems 60-70 procentų darbingumo – 0,5 bazinės pensijos (180 Lt).

3. senatvės pensijos amžių sukakusiems asmenims – 0,5 bazinės pensijos (180 Lt).

Šios

kompensacijos mokamos už praėjusį mėnesį, todėl sausio mėnesį bus mokama už gruodį.

Daugelis socialinių išmokų nuo 2010 metų buvo mokamos sumažintų dydžių, tai: visos „Sodros“ pensijos, neviršijusios ribinio 650 Lt dydžio, valstybinės pensijos, nedarbo socialinio draudimo išmokos, taip pat ir tikslinės kompensacijos.

(Virginijaus Partauko plakatas).

LZNS - post author ***Mums labai svarbu pasiūlyti neįgaliesiems daugiau galimybių, kad jie galėtų pasinaudoti visomis savo teisėmis ir visapusiškai dalyvautų visuomenės gyvenime.***

RAMŪNAS KARBAUSKIS

Praėjo tik keturios dienos po Seimo rinkimų antrojo turo, o viešojoje erdvėje jau gausiai sklinda mintys, esą kažkas laiku neįvyko.

Jau antradienį pasigirdo svarstymai apie išankstinius Seimo rinkimus, nes Lietuvos valstiečių ir žaliųjų sąjunga neva niekaip nesudaro valdančiosios koalicijos. Nekantriesiems ir nusivylusiems norisi pasakyti, jog neįvyko to, kas tapo nesveika tradicija,

kada naktį po pirmojo Seimo rinkimų arba naktį po antrojo rinkimų turo partijų lyderiai subėga ir paskubomis pasidalina valdžią.

Nekalbėdami nei apie programas, nei jų suderinamumą, nei veiklos prioritetus – tiesiog mechaniškai išsidalina ministerijas ir Seimo komitetus.

LVŽS išrinktieji Seimo nariai supranta savo atsakomybę prieš Lietuvos žmones, todėl nepuola dalintis valdžios, o ieško bendraminčių, su kuriais galės įgyvendinti pažadus rinkėjams. Mūsų neskaudina kritika dėl rinkimų programoje nurodytų tikslų ir sprendimų, mums naudingi konstruktyvus pastebėjimai, objektyvūs vertinimai. Esame atviri diskusijai, kviesime įvairių sričių ekspertus talkinti derinant vienus ar kitus galimus sprendimus, nes nesergame nugalėtojų ar teisiųjų sindromais.

Gavome milžinišką pasitikėjimo mandata, o mus parėmusių žmonių balsus laikau vilties balsais. Suprantu, jog iš mūsų tikimasi kitokio požiūrio į Lietuvos žmones. Iš mūsų laukiama atvirumo, jautrumo, tolerancijos... Seimas gali susigrąžinti tautos pasitikėjimą tik suprasdamas, jog esame išrinkti tarnystei žmonėms.

Galvodami apie savo pareigą kreipėmės į konservatorių ir socialdemokratų partijas, siūlydami sudaryti Nacionalinės vienybės koaliciją, kurioje būtume subūrę apie 110 Seimo narių. Esu tikras, jog tai pats geriausias pasirinkimas galvojant apie Lietuvos ateitį, didžiausius mūsų laukiančius iššūkius.

Deja, dešimtmečiais gyvuojanti konservatorių ir socialdemokratų priešprieša tęsiasi iki šiol. Šių partijų politikai niekaip nesugeba perlipti per savo asmenines ambicijas ir interesus.

Kiek nesuprantama konservatorių pozicija, kurie iš karto po rinkimų pradėjo dėstyti išankstines sąlygas galimose derybose dėl koalicijos. Viena - Liberalų sąjūdžio dalyvavimas koalicijoje. Mūsų atsakymas - Liberalų sąjūdžio dalyvavimas koalicijoje negalimas dėl dviejų priežasčių.

Pirma - nesibaigusi buvusio Liberalų sąjūdžio pirmininko Eligijaus Masiulio byla (kažkaip visi greitai ją „pamiršo“), galinti paliesti ir naujai išrinktus šios sąjungos atstovus Seime, o tai sudotų didžiulį smūgį pasitikėjimui naujai sudaryta koalicija.

K. STOŠKUS.

KODĖL MUMS NESISEKA VALDYTI SAVO VALSTYBĖS

Skaitykite daugiau: <http://www.delfi.lt/news/ringas/lit/k-stoskus-kodel-mums-nesiseka-valdyti-savo-valstybes.d?id=72073648>

Atėjo laikas be gudravimų pripažinti, kad dvidešimt penkerius metus bandytas valstybės projektas „Nepriklausoma Lietuva“ nebuvo mums sėkmingas. Tokiai išvadai padaryti nereikia nei daug diskusijų, nei ypatingo išmanymo, nei sudėtingų tyrinėjimų su statistinėmis lentelėmis ir permainų kreivėmis.

Visiškai užtenka to vienintelio ir visiems į akis krintančio fakto: per ketvirtį amžiaus iš gimtojo krašto pasitraukė apie trečdalią gyventojų. O tai yra pats patikimiausias valdymo kokybės kriterijus: didžiajai gyventojų daugumai gyventi mūsų šalis yra netinkama. Tas kriterijus buvo žinomas daugeliui istorikų ir buvo taikomas daugelio valstybių dramatiškam likimui paaiškinti. Nors labai pavėluotai, bet tokio valdymo defektų jau pradėjo ieškoti ir padoresni politikai bei mūsų žiniasklaida. Nors kol kas grabaliojamės lyg girti tvoros, bet mintis jau gerokai išjudinta iš trafaretinių formulių srauto. Smarkiai sumažėjo emigraciją kurstančios reklamos, bet dauguma politikų, ekonomistų, apžvalgininkų ir net solidžių sociologų tokias tendencijas vis dar tebeaiškina tuo ūkiniu atsilikimu, kurį paveldėjome iš sovietmečio. Jų samprotavimais, su to atsilikimo įveikimu pasikeisianti padėtis ir viskas bus kaip Airijoje.

Aptardamas emigracijos stabdymo būdus, tą požiūrį palaiko net toks sąžiningas sociologas kaip Romas Lazutka: „Vis tik pagrindinės priemonės turi būti ekonominės. Lietuvos „gerovės valstybė“ yra neefektyvi, o reikia, pirmiausia, imtis pertvarkų darbo rinkoje ir versle, nes žmonių algos yra vidutiniškai mažesnės negu leidžia ekonominis pajėgumas, o versle, tarkime, uždariosiose akcinėse bendrovėse yra daug tamsos, jos yra uždaros, verslai yra neskaidrūs“. Toliau nuo politikos esančių kritikų požiūriai gerokai įvairesni: vieni politikus kaltina tuo, kad jie sunaikino senąją Lietuvos pramonę, o naujos sukurti neįstengė, kiti – kad jie nesugeba priimti šiai situacijai būtino įstatymo, kuris uždraustų jauniems žmonėms emigruoti tol, kol jie neatsiskaitys už mūsų šalyje įgytą mokslą, treči – kad valstybė neturi deramos šeimų rėmimo politikos, ketvirti priežastis mato švietimo sistemoje, iš kurios visiškai išnyko patriotinis auklėjimas, penkti labiausiai smerkia žiniasklaidą, kad ji akylai pasidavusi kosmopolitinei ideologijai ir nesugebėjusi išvelgti naujosios nomadizacijos, arba gyvenimo be savo vietos, pavojų ir pan. Kad būtų pažabotas laukinis kapitalizmas, būtina teisinga valstybė, t.y. valstybė, pajėgianti atlikti savo pagrindinę funkciją – užtikrinti (įgyvendinti, palaikyti) teisingumą. O teisingumas turi sureguliuoti mažiausia tris santykius – moralinius, juridinius ir bendruomeninius (socialinius). Krescencijus Stoškus Žinoma, čia visur esama tiesos. Trumparegiška, viendieniška, nenuovoki, nesubalansuota ir neatsakinga politika tikrai daug prisidėjo prie to, kad šalis pasidarė neadekvati žmonių išgyvenimo galimybėms bei privertė juos masiškai bėgti iš ką tik išsilaisvinusios valstybės. Kitaip sakant, prasidėjo bėgimas nuo laisvės. Ne vienam padoriam žmogui kilo klausimas, kas atsitiko tiems laisvės namams, jeigu žmonės neteko noro galimybių juose gyventi? Kokia turėjo

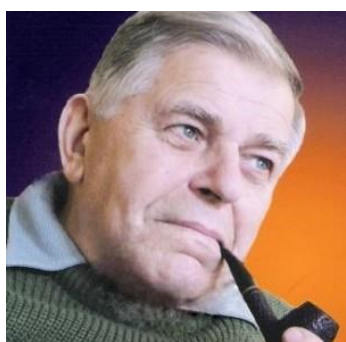
būti paradoksali toji mūsų laisvė, jei per 25-erius metus išnyko trečdalis Lietuvos. O žmonės iki šiol vis tebesprunka nuo jos į visus kraštus. To Lietuvos istorijoje dar nėra buvę. Patys emigrantai paprastai sako: „Neįmanoma (arba sunku) išgyventi“. Todėl prie jų pridėkime dar pačioje Lietuvoje išlikusius 600 tūkst. žmonių, kuriems tenka gyventi žemiau skurdo ribos. Tik prašyčiau neišleisti iš akių ir to fakto, kad visa tai vyksta tuo metu, kai ūkis auga, valstybė (kaip visuma) turtėja. Vadinasi, privalome pripažinti, kad grėsmingai didėja socialinė atskirtis: vienos žmonių grupės vis labiau atitrūksta nuo kitų, valdžia – nuo visuomenės. Kitas esamos padėties įvertinimas išreiškiamas terminu „laukinis kapitalizmas“. Dabar šis terminas vis dažniau pradedamas vartoti viešose kalbose. Bet gal šiandien būtų aiškiau jį vadinti nežabotu, arba savivalės kapitalizmu. O jis, kaip žinia, visad gimdė ir gimdo „socialinę neteisybę“. Bet kol kas nieko nedaroma jai pažaboti. Ir nebus daroma tol, kol bus tikima, kad emigracijos, skurdo, demoralizacijos ir savižudybių problemas išspręs ekonominis augimas. Bet tai grynas pasakos ir juokų juokai... Mūsų tautos išlikimas dabar iš esmės priklauso tik nuo jos pajėgumo pakeisti savo orientaciją. O tą ji galės padaryti tik pažabodama laukinį kapitalizmą. Kad būtų pažabotas laukinis kapitalizmas, būtina teisinga valstybė, t.y. valstybė, pajėgianti atlikti savo pagrindinę funkciją – užtikrinti (įgyvendinti, palaikyti) teisingumą. O teisingumas turi sureguliuoti mažiausia tris santykius – moralinius, juridinius ir bendruomeninius (socialinius). Visais laikais to žmonės laukdavo iš savo valstybės valdymo, kaip organizuoto tvarkos palaikymo būdo. Visada valstybė jiems buvo tik tiek sava, brangintina, gerbtina ir verta gynimo, kiek ji buvo visiems teisinga, t.y. nešališka ir nesavanaudiška. Ir visada žmonės labiausiai žeidė, žemino ir atstūmė iš valstybės sprendimų ir veiksmų kylantys teisingumo pažeidimai. Svetimus kraštus okupavusioje represinėje valstybėje tie pažeidimai buvo įprasti ir savaip legitimuoti. Ten jie kilo ne tik iš karinio bei administracinio tautų pajungimo interesų, bet ir iš klasių naikinimo ideologijos. Abiem atvejais brutali prievarta buvo ciniškai įteisinama kaip laisvę ginantis teisingumas. Pagal savo kilmę ir veikimo principą ji buvo dviveidiška ir vien dėl to ji niekada negalėjo būti teisinga. Džiunglių įstatymai reiškia kraštutinę savivalę, arba laisvę be ribų. Ji mūsų krašte pagimdė ne tik mums visiems gerai žinomą „prichvatizaciją“, bet ir klaninę-oligarchinę valdymo kontrolę, nepagrįstų privilegijų įteisinimą, išsisukinėjimą nuo bet kokios atsakomybės, politinę bei ūkinę korupciją, nepotizmą, partinių interesų iškelimą virš valstybinių, neišaiškinamų nusikaltimų bei viešų patyčių praktikas, kriminalinių gaujų formavimąsi ir siautėjimą, panieką silpniesiems, arogantišką požiūrį į jų interesus bei kolektyvinius valios pareiškimus ir daugybę kitų panašių dalykų. Krescencijus Stoškus Nepriklausomybę sulaužė šį stipriojo teisės tipą. Prasidėjo valstybinės nuosavybės privatizacija ir demokratizacija. Žmonės tikėjosi, kad asmens laisvė ir sava bei savarankiška valstybė sudarys jiems galimybes tapti tikraisiais savo šalies šeimininkais, kaip tą numato Konstitucija. Bet to neįvyko. Neįgali, o dažniausiai paperkama ir grobimus atvirai toleruojanti valstybė sužlugdė ir staiga nepriklausomybę atgavusios Lietuvos lūkesčius, sunaikino bet kokio pilietinio solidarumo, tarpusavio pasitikėjimo pagrindus ir pagimdė iki tol tik iš raštų žinomą atstumtųjų, atliekamųjų, nereikalingųjų, menkaverčių žmonių kategoriją. Matyt, nebuvo nei pakankamai padorumo, nei išminties, nei valios teisingumui užtikrinti. Buvo tiesiog pasiduota greitai išplieskusiai konfliktų stichijai, iš kurios išaugo ne tik daug priešpriešų, bet ir visų brutaliųjų jėgų diktuojama „stipriojo teisė“. Ji padėjo

greitai išardyti senąją ūkinę ir politinę sistemą su kolektyvinio gyvenimo formomis, bet ji sustabdė ir pasiruošimą naujam, privačiam gyvenimo būdai. Stipriojo teisę (savivalę) įtvirtino tie žmonės, kurie buvo atsidūrę geresnėje padėtyje, turėjo daugiau priėjimų prie valstybės dalinamo turto, turėjo daugiau valdžios arba greičiau prie jos prasibrovė, kurie buvo energingesni, apsukresni, landesni, suktesni, agresyvesni godesni, įžūlesni ir kurie mažiau paisė sąžinės balso bei apskritai padorumo, teisingumo normų. Žodžiu, tai buvo žmonių kategorija, kuri iškovotą laisvę ir nesutvarkytą teisinę sistemą sėkmingai panaudojo grobimui, arba kaip tada buvo sakoma „prichvatizacijai“. Jie pirmieji pradėjo (o kiti ir „išmoko“) gyventi be taisyklių ir įtvirtino naują, savivale paremtą stipriojo teisės modelį, kuris kadaise buvo vadinamas „džiunglių įstatymais“. Džiunglių įstatymai reiškia kraštutinę savivalę, arba laisvę be ribų. Ji mūsų krašte pagimdė ne tik mums visiems gerai žinomą „prichvatizaciją“, bet ir klaninę-oligarchinę valdymo kontrolę, nepagrįstų privilegijų įteisinimą, išsisukinėjimą nuo bet kokios atsakomybės, politinę bei ūkinę korupciją, nepotizmą, partinių interesų iškelimą virš valstybinių, neišaiškinamų nusikaltimų bei viešų patyčių praktikas, kriminalinių gaujų formavimąsi ir siautėjimą, panieką silpnesniesiems, arogantišką požiūrį į jų interesus bei kolektyvinius valios pareiškimus ir daugybę kitų panašių dalykų. Ir visur jokios atsakomybės už daromas klaidas, aplaidumą, o neretai ir nusižengimus. Jokios pagarbos teisingumui, žmogaus orumui ir juos ginantiems įstatymams. Kai nereikia laikytis duoto žodžio ir dėl to darosi nereikalinga nei įpareigojanti santuoka, nei stabili šeima, nei priedermės savo valstybei. Kai užtenka prisijaukinti sugyventinį ir bet kurią valandą su juo nutraukti visus ryšius, kai gali imti iš valstybės ir kitų žmonių, ką nori, svarbu tik neįkliūti. O jeigu neįkliūvai, – viskas normalu ir teisėta. Jų aktyvaus ir nekontroliuojamo veikimo rezultatas buvo tas, kad didžioji žmonių dalis liko už borto: be darbo, be pragyvenimo šaltinio ir be pasirengimo privačioms iniciatyvoms bei verslui. Anot žinomo anų laikų ekonomisto E. Vilko, tie žmonės buvo priversti „nuogi šokti į dilgėles“. Jie neteko galimybių laisvai konkuruoti su savivaliautojais. Tuos žmones žemino ir tai, kad juos vėl valdė ir kontroliavo savo pažiūras staiga pakeitę ir vėl į priekį prasibrovę senosios nomenklatūros pareigūnai. Be to, teko gintis nuo visų karingųjų pseudopatriotų, smarkiai pavėlausių prisijungti prie nepriklausomybės gynėjų. Tačiau buvo skaudžiausia, kad nepriklausomos Lietuvos valdžia beveik niekada neatsistodavo jų pusėje. Kadangi partijų reikalai joms visad buvo daug svarbesni už valstybės reikalus, o žmonių naudingumas kapitalo kaupimui nepalyginamai brangesnis už žmonių likimus, jie daug uoliau vykdė įsipareigojimai toms grupuotėms, kurios turėjo daugiau jėgos. Autoritarinė valstybė pati atsirado savivaliaudama be ribų, o mūsų laisva valstybė savo konformizmu ir nuolaidžiavimu tarnavo ne tiek suvereniai tautai ir jos teisingumui, kiek galingųjų savivalei. O iš to kilo mūsų „laisvo gyvenimo“ tragizmas bei jo padariniai. Per visą nepriklausomybės laikotarpį labai retai kada buvo galima pajusti, jog valdžiai rūpi tautos likimas. Šią savivalės formą visose institucijose stebėtinais greitai įteisino naivusis neoliberalizmas, arba laisvės be ribų ir atsakomybės, ideologija. Ji greitai įtikino visas valdžias ir žiniasklaidą, kad šiandien moralė yra „ne šio pasaulio dimensija“. Kadangi partijų reikalai joms visad buvo daug svarbesni už valstybės reikalus, o žmonių naudingumas kapitalo kaupimui nepalyginamai brangesnis už žmonių likimus, jie daug uoliau vykdė įsipareigojimai toms grupuotėms, kurios turėjo daugiau jėgos. Krescencijus Stoškus Iki šiol ji

tebedeklaruoja, kad demokratinėje valstybėje kiekvienas žmogus yra laisvas. O laisvas esi tada, kai nėra suvaržymų, ir kiekvienas gali daryti, ką tik nori. Bet kokie apribojimai laikomi „sovietiniu palikimu“. Dėl to komerciniuose masinės komunikacijos kanaluose įsidarbinusios žvaigždės nuolat su pasididžiavimu pasakoja, kokią drąsą jos rodžiusios savo gyvenime, nepakludamos nei įstatymų, nei kasdienių elgesio normų reikalavimams. Jiems laisvė yra tas žavesys, kurį galima patirti tiek „vaikščiojant draudimų paribiais“, tiek peržengiant bet kokias normas, apribojimus ir suvaržymus. Todėl nenuostabu, kad toks žmogus suherojinamas ir tituluojamas tik jiems vieniems suprantamu žodžiu „krūtas“ (rus. крытой – stiprus, žiaurus, kietas). O jų tiesioginiai mokiniai, atsisėdę už vairo, dabar viešpatauja ir kelia siaubą ne tik mūsų keliuose, gatvėse, bet net ir parkuose: automobilistas ir motociklistas čia nesiskaito su dviratininku, dviratininkas - su riedutininku, o riedutininkas – su pėsčiuoju. Ir šiose vietose stiprieji dažniau vadinami ne pažeidėjais ar nusikaltėliais, o „kelių ereliais“. Ta pati galimybė elgtis, kaip kam patinka, galioja ir aukščiausio rango politikoje. Kas nori, čia nevaržomai naudojasi tokia laisve, kuri kituose kraštuose vadinama korupcija. Iki šiol čia savavališkai ribojamas tiesioginis dalyvavimas valstybės valdyme, visos viešo protesto formos, o durys į tikrą savivaldą visai uždarytos. Mūsų šalyje yra laisvi rinkimai, bet jie leidžia ir laisvai papirkinėti. Todėl jų rezultatai priklauso tik nuo išleistų pinigų sumos. Ruošdamiesi rinkimams, politikai ragina žmones laisvai rinktis savo atstovus, bet realiai rinkėjai yra priversti rinktis tik iš labai ribotų ir jau stipriai susikompromitavusių asmenų sąrašų. Konstitucija yra įvedusi referendumų organizavimo laisvę, bet laisvasis Seimas, pasityčiodamas iš savo tautos laisvos valios, suteikė sau išimtinę teisę paversti negaliojančiais bet kokius jų rezultatus. Politikai ypač džiūgauja ta laisve, kuri buvo suteikta kapitalo, prekių ir žmonių judėjimui bei leidžia išvažiuoti, kur kas nori, bet nedrįsta pakelti akių į savo tautos ir valstybės demografinę būklę, į tai, kam šimtmečiais buvo kurta ši mūsų valstybė, koks likimas jai gresia ir kam mes auginame savo vaikus. Šiuo metu Seimas turi 141 narį, 9 tarpusavyje įnirtingai kariaujančias partijas, bet dėl to, kas jiems naudinga, jie puikiai sutaria. Iki šiol čia tebegalioja kadaise vienos parlamentarės suformuluota nuostata: „Virš mūsų tik dangus; kokius įstatymus priimsime, tokie ir bus!“ Čia nėra tokių išmintingų būtybių kaip Butano karalius, kuris pats griežtai apribojo savo valdžią, atsisakė karališkos rezidencijos ir padarė savo šalį pačia laimingiausia Azijos šalimi. „Kvailys!“ – taip tikriausiai pagalvojo daugelis Seimo narių, kai išgirdo šią naujieną. Ruošdamiesi rinkimams, politikai ragina žmones laisvai rinktis savo atstovus, bet realiai rinkėjai yra priversti rinktis tik iš labai ribotų ir jau stipriai susikompromitavusių asmenų sąrašų. Krescencijus Stoškus Kai įsitvirtino stipriųjų teisė, beveik visa valstybės politika, visi jos veiksmai ėmė kelti grėsmę paprastiesiems žmonėms, didinti įtarumą ir nepasitikėjimą. Toji grėsmė buvo regima kiekviename įstatyme, kiekviename sprendime, kiekvienoje programoje. Kas beliko atstumtiesiems žmonėms? Jaunesni, energingesni ir sveikesni, pasijutę svetimi ir nereikalingi savo kraštui, pasinaudodami sienų atvirumu, bėgo iš Lietuvos ir virto emigrantais, o turį nevisavertiškumo kompleksų ir puolusieji į depresiją – klimpo į alkoholizmą arba žudėsi. Ilgainiui įvestas pašalpų skirstymas čia jau nieko negalėjo padėti. Emigravusieji jau gimė „airius“, „anglus“, „škotus“, „norvegus“, „italus“, „turkus“, „ispanus“, o susimetusiųjų alkoholikų šeimos „produkavo“ vaikų namų auklėtinius. Žinoma, tie, kurie sugebėjo išgyventi Lietuvoje, buvo apimti įniršio, įtūžio, pykčio ir sunkiai

tramdomo noro keršyti. Pasinaudodami įgyta žodžio laisve ir importiniais kontrkultūros ženklais, pažemintieji ir paniekintieji verbališkai ir simboliškai ėmė priešintis visai valstybės tvarkai ir jos kūrėjams. Kadangi neatsirado nei tikros savivaldos, nei tokių profsajungų, kurios patikimai gintų jų interesus, tas priešinimasis iki šiol išliko visiškai spontaniškas, emocinis ir individualus. Bet vis dėlto tai buvo reakcija ne tik į socialinį pažeminimą, totalinį žmogaus orumo, jo autonomijos ir žmogiškosios vertės sunaikinimą, bet ir į tas niekinamąsias „šunaujos“, „runkelių“, „neįgaliųjų“, „degradų“ etiketes, kurių politikai ir jiems talkinanti žiniasklaida jiems negailėjo. Čia įsitvirtino nihilizmas su visais niekinimo ir naikinimo atributais, patyčių ir tarpusavio paniekos kontrkultūra, neapykanta savo valstybei ir sau pačiam. O valstybė ne tik toleravo tuos iššūkius, bet ir juos finansavo, kad toji neapykanta „išsikrautų“. Kad suvereni tauta pakeistų šitokią valstybės politiką, ji privalo mobilizuotis, įvesti rimtą pilietinę valdžios kontrolę ir pažaboti jos savivalę. O kad būtų galima atlikti tokį darbą, pačiai tautai būtina žymiai sustiprėti, t.y. pasidaryti nepalyginamai aktyvesne, organizuotesne, solidaresne, oresne, racialesne, atsakingesne ir ištikimesne savo kraštui. Be šių permainų gali būti sunku išvengti prūsų likimo. Iki šiol vieni daugiausia žiūrėjome į Vakarų, kiti – tik į savo valdžią. Pribrendo ir perbrendo laikas įsižiūrėti patiems į save ir į tai, ką iš šios „žaliavos“ dar įmanoma padaryti. Taigi pradėkim nuo savęs!

„Bet svarbiausia yra tai, kad demografijos krizė vien tik valdžios pastangomis apskritai yra neįveikiama. Dalykas yra tas, kad ir mes patys turim keistis. O tam jau reikalingi personaliniai išipareigojimai“. Krescencijus Stoškus

Algimantas ZOLUBAS

Privilegijos – iš klaidingai traktuojamų sąvokų

(straipsnis sutrumpintas paties autoriaus specialiai mūsų laikraščiui).

Kas yra tautinė mažuma (TM) ir tautinė bendrija (TB) žino Lietuvos karaimai, totoriai, romai, ukrainiečiai, baltarusiai. Žino tai ir dauguma Lietuvos gyventojų, tačiau tarsi to nežino ir nenori žinoti Lietuvos lenkai ir Lietuvos rusai. To nežino ir nenori žinoti mūsų Seimas, Vyriausybė, Teisingumo ministerija, Užsienio reikalų ministerija, Švietimo ir mokslo ministerija, Vyriausioji rinkimų komisija. Nūdienos aktualija – užteptas gatvės pavadinimas – parodė, kad nežino ir neišmano, kas yra tautinė mažuma, nė sostinės meras, nė Užsienio reikalų ministras, žodis žodin pakartojęs *tomaševskių* lygio „argumentus“, nei ši reikalą iš *Delfi.lt* parsineštomis „tautinėmis mažumomis“ komentuojantys žurnalistai.

Antai politinės partijos, pasivadinusios Lietuvos lenkų rinkimų akcija (LLRA), Lietuvos rusų sąjunga (LRS), „Rusų aljansas“ (RA) Lietuvos politinėje erdvėje veikia tarsi TM atstovės, jos vairuoja lenkiškų ir rusiškų mokyklų, kažkodėl Lietuvos valstybės išlaikomų, mokymo programas ir jų turinį, pretenzingai kišasi į LR Tautinių mažumų įstatymo pakeitimus. Tokias galimybes jos randa dėl klaidingai traktuojamų sąvokų.

Iš tikrųjų tautinė mažuma valstybėje yra tautinė grupė, kuri neturi pasaulyje savo tautinės valstybės (Lietuvoje – karaimai, totoriai, ir kt.), o tautinė bendrija valstybėje yra tautinė grupė, kuri už valstybės ribų turi savo tautinę valstybę (Lietuvoje – rusai, lenkai, žydai, vokiečiai, ukrainiečiai ir kt.). Todėl pastarosioms TM įstatymas ir netaikytinas.

Civilizuotas pasaulis, vertindamas faktines tautines mažumas bei saugodamas kaip tautinės kultūros relikta nuo išnykimo, sukūrė ir taiko joms Tautinių mažumų įstatymus. Tautinėms bendrijoms toks įstatymas netaikomas, jų kultūriniam paveldui (pvz., kalbos) pavojus išnykti negresia, nes yra to paveldo saugotojos – tautinės valstybės už tos valstybės, kurioje gyvena bendrija, ribų.

Tiek tautinių mažumų, tiek tautinių bendrijų nariai, jei jie yra Lietuvos piliečiai, yra vadintini lietuviais, lietuvių pilietinės tautos atstovais, nors ir yra kitokios kilmės. Pavyzdžiui, Šveicarijos piliečiai vadinami šveicariais, nors net tokios tautybės nėra, o jie vis tiek yra prancūzų, vokiečių, italų ir reto romanų kilmės šveicariai.

Lietuvos lenkų bei rusų pretenzijos sau taikyti Tautinių mažumų įstatymą ir tuo pelnyti išskirtines privilegijas yra absurdiškas nesusipratimas. Tai turėtų suvokti ir įsisąmoninti įstatymų leidėjai ir įstatymų vykdytojai. Reikia elgtis taip, kaip elgiasi su tautinėmis bendrijomis civilizuotos demokratinės šalys, o Lietuvos valdžioms tikrai metas naikinti kamieninei tautai kenkiančias kitataučių politinės erdvės partijas-svetimkūnes, valstybės išlaikomas tautinių bendrijų mokyklas.

Juk demokratijos akiratyje nėra nei tautos, nei tautybės, vietoj jų yra valstybė ir pilietybė. Jei esi lenkas ar rusas Lietuvos pilietis, esi ne svečias, ne lenkas ir ne rusas Lietuvoje, o Lietuvos lenkas, Lietuvos rusas, tavo teisės ir pareigos prilyginamos kamieninės tautos piliečių pareigoms ir teisėms.

Lenkų bei rusų mokyklos, kurios tampa lyg ir legalia vieta įvairiems priešiška nuteikiantiems renginiams, iškraipytos istorijos pamokoms, kurias organizuoja atvykėliai iš svetur, aprūpina literatūra, moko kovinių veiksmų, yra naikintinos. Ktra dar pasaulio valstybė mėgaujasi tokiu sadomazochizmu? Savo kalbai tobulinti gali būti steigiamos, bendrijų lėšomis išlaikomos, šeštadieninės mokyklos.

Teatsigrėžia tos mūsų tautinės bendrijos į JAV, Kanadą, Jungtinę karalystę, Vokietiją, Prancūziją ir kt. šalis, kur lenkų ir rusų gyvena milijonai, o valstybės išlaikomų TB mokyklų nėra, nėra ten ir panašių partijų. Lietuvėlei, „mažai valstybėlei“, grėsmių kalbai ir etnokultūrai akivaizdoje penėti nelojalios valstybei darinius – „prabanga“, prilygstanti valstybės išdavystei.

DIAGNOZĖ AIŠKI – SKUBĖKIM GYDYTIS

Žiniasklaidoje mirga rubrikos: „Išsivaikščiojanti Lietuva“, „Nebenorime Lietuvos“, „Aukštojo mokslo politika skatina emigraciją“, „Lietuvos tragedija verčia verslininkus gręžtis į egzotines šalis“ ir pan. Su masine ir nestabdoma gyventojų emigracija prasidėjo negrįžtami procesai.

Filosofas Vytautas Radžvilas teigia, jog po dešimties metų jau negalėsime nieko pakeisti – tokiais tempais išsivaikščiojanti Lietuva pasmerkta išnykti. Bet ne tik

valdžia, ir Lietuvos inteligentija nelabai žino ką daryti. Samprotavimų esama pačių įvairiausių: reikia didinti algas, siekti daugiau teisingumo, mažinti žmonių socialinę atskirtį, keisti švietimo sistemą, saugoti šeimas, ugdyti patriotizmą. Girdimi ir susitaikiusiųjų balsai, masinėje emigracijoje neįžvelgiantys blogybės, neva tai savaiminis procesas, kurio neįmanoma sustabdyti.

Faktas tas, kad kas mėnesį vidutiniškai prarandame po 3 tūkstančius piliečių - per pirmąjį šių metų pusmetį iš Lietuvos išvyko 19 tūkst. vien jaunuolių!

Apie tautą ištikusią dilemą susitaikymą ar priešinimąsi emigracijai, galimas išeitis iš susidariusios kritinės padėties **filosofą, humanitarinių mokslų daktarą, Lietuvos kultūros kongreso tarybos pirmininką Krescencijų Stoškų** kalbina Vytautas Budnikas.

V.B. Neatsitintinai palietėme kelis svarbiausius emigracijos aspektus: filosofinį, psichologinį, teisinį ir ekonominį. Koks lūžis įvyko lietuvių sąmonėje, kad nebenorime priešintis masiniam Lietuvos išsivaikščiojimui? Kas lemia Lietuvos inteligentijos susitaikymą su dabartine padėtimi?

K.S. Apie lūžį.

Nežinau, ar esamą būklę būtų galima vadinti lūžiu. Tai gana laipsniška socialinių santykių atrofija. Jų destrukcija ir sunykimas. Mat nuo pat pradžių mūsų šaliai nepavyko gana aistringai šalies pertvarkymo entuziazmo užkelti ant racionalios ir padorios politinės sistemos bėgių. Taip atsitiko dėl to, kad prie politinio vairo greitai susitelkė žmonės, kurie po demokratijos priedanga sukūrė ne valstybei ir visuomenei tarnaujančią politinę organizaciją, bet pagal gerai žinomą «vzaimnaja porūka» modelį išugdė savo ir atskirų grupuočių naudai dirbantį mechanizmą, vadinamą oligarchine sistema.

Daug kam trūko sveikos nuovokos, bet labiausiai – paties paprasčiausio padorumo. Kartais atrodo, tarytum tos pačios plėšikų gaujos, kurios iš pradžių naudojo smurtinius veiksmus, vėliau legalizavosi dėl jiems sudarytų palankių įstatyminių “spragų”. Susidaro nemalonūs įspūdis, kad su Bažnyčios atskyrimu nuo valstybės kartu buvo atskirtas ir padorumas.

Politikoje jis akivaizdžiai tapo “ne šio pasaulio dimensija”,- vienam valstybės vyrui privalome padėkoti už šį netyčia paskelbtą prisipažinimą. Politinėje sistemoje visą laiką sąmoningai buvo paliekama daugybė landų, kad būtų užtikrinta teisė į atskirų grupuočių savivalę. O už tai mes turime būti labiausiai “dėkingi” Seimui. Jis energingai mums imitavo kovą su korupcija, bet nė piršto nepajudino, kad tos landos būtų užbetonuotos. Atvirkščiai, daug metų buvo sutartinai priešinamasi tiems, kurie įrodinėjo tų landų ryšį su valstybės korupcine sistema, geriausiai atsiskleidžiančia per viešuosius pirkimus, Europos lėšų “įsisavinimo” projektus, premijų skyrimą ir t.t.

Dabar pirštais badomi liberalai, o ypač jų lyderis E. Masiulis. Taip, jie to nusipelno. Bet juk 25 metus politinė korupcija buvo įteisinta norma. Kitaip sakant, viskas buvo sutvarkyta taip, kad politinės partijos, vykdydamos turtingų grupuočių užsakymus, galėtų politiką padaryti pačia pajamingiausia verslo forma. Apie šį verslą žinojo beveik visi žmonės, todėl juokingai atrodo politikų ir apžvalgininkų azartas, nukreipiantis visuomenės dėmesį į kaimo moterėlių kyšininkavimą gydymo įstaigose ir gydytojų paperkamumą.

Ciniška dviveidystė.

Kadangi politikai bei jų partijos slepia savo sandėrius su turtingais asmenimis bei jų grupuotėmis, o Konstitucija ir priesaika įpareigoja juos tarnauti valstybei, atsiranda neišvengiamas politikų sąmonės skilimas ir iš jo plaukianti ciniška

dviveidystė: daroma viena, o sakoma kas kita; daroma, ko norima, o sakoma, ką pagal pareigas pridera sakyti. Dviveidiškas bendravimas užbrėžia griežtą ribą atsivėrimui.

Toks bendravimas pasidaro perdėm fasadiškas, rituališkas. O politikai virsta savotiškais teatralais, artistais. Ir kuo politikai labiau atitrūkę nuo visuomenės, tuo tie santykiai formalesni, teatrališkesni, tuo daugiau jiems reikia pudruotis. Tada ne tiek bendraujama, kiek pozuojama, imituojama, simuliuojama. O iš to palaipsniui susiklosto ir pačios visuomenės suskilimas: vienas – pagal partijas, o kitas – tarp valdžios ir visuomenės, kai politikai kalba viena, o žmonės mato visai ką kita.

Ir taip nuo rinkimų – prie rinkimų, nuo vieno gėdingo įvykio – prie kito, nuo akibrokšto – prie akibrokšto, nuo skandalo – prie skandalo, nuo nusivylimo – prie nusivylimo. Nepasakysi žmogui „nebūk nusivylęs“, jeigu jis nuviltas ir apgautas sistemos, kurioje gyvena.

Iki šiol juk niekas nenori tiesiai pripažinti, kad padoriam žmogui išgyventi šalyje, kurioje po įstatymų priedanga klesti nevaržomas papirkinėjimas, o su juo ir visi kiti sukčiavimo bei arogancijos demonstravimo būdai, yra neišpasakytai sunku.

Ir politikai, ir jos apžvalgininkai apsimeta nesuprantą, kodėl žmonės tokie pasyvūs arba traukiasi iš Lietuvos. Kaip gali žmogus priešintis emigracijai, jeigu yra nuviltas savo valstybės ir nusivylęs savo galimybėmis? Ir kam jis gali pasiskųsti? Juk šuns balsas neina į dangų. Žinoma, aktyviausioji visuomenės dalis (kiek jos dar liko Lietuvoje) nutuokia, kas čia vyksta. Bet ji, šiek tiek pasimuisčiusi, numojo ranka į politiką, nes jai visai pakako gyvenimo pagal gerai žinomą principą „savi marškiniai arčiau kūno“

Žinoma, tokiu inertišku ir pragmatiniu apsisprendimu stipriai save diskreditavo. Bet ji bent pramoko gyventi savivalės sąlygomis. Daug prasčiau jaučiasi pasyvioji pusė: ji nebegali nieko tikėtis iš aktyviosios pusės, o pati imtis iniciatyvos neįstengia. Ji tiesiog kenčia ir laukia nesulaukia, kada valstybėje pasirodys riteris ant žirgo, tikras herojus. O jis... nesirodo. Taip vis labiau įsitvirtina įsitikinimas, kad mūsų krašte jau nebeliko žmonių, kurie galėtų imtis valstybei svarbaus darbo be asmeniškų išskaičiavimų.

Apie inteligentiją.

Dar daug kas atsimena tarpukario Lietuvos inteligentus, jų aktyvumą, įtaką viešajam gyvenimui. Jų dar buvo pokarinėje Vakarų Europoje. Jie buvo laikomi tautų sąžine. Bet šiandien jų tikriausiai nėra. Iš dalies jie išnyko, iš dalies yra nustumti į užkampius. Treti tikriausiai išvyko iš Lietuvos gerokai anksčiau negu spėjo jais tapti. O ketvirti, užuot pretendavę į tokį statusą, jau seniai nuleido inteligencijos kartelę, kad galėtų nevaržomai kariauti tarpusavy dėl perdėtų ambicijų, reputacijos bei įtakos sferų ir rinkti bičiulių ir pažįstamų liaupses arba susirūpinę dairytis į šalis, kad nepažeistų politikorektiškumo reikalavimų.

Oficialiam gyvenimui inteligentai nereikalingi. Dauguma susitaikė su tuo, kad sąžinė yra „ne šio pasaulio dimensija“. Inteligencijos (lot.intelligens – nusimanąs, protingas, išmintingas) augimas užblokuotas, visi įėjimai į ją uždaryti.

Šiandien reikalingi tik geri vartotojai - apsuokrūs, godūs ir édrūs. Dabar jie visų galų ekspertai, diletantai ir turistai, neprisirišę nei prie tiesos, nei prie vietos, nei prie kultūros, nei prie profesijos. Vartotojų visuomenėje inteligentams neliko vietos. Jie seniai būtų virtę gyvenimą stabilizuojančiu vakarykštės diens balastu. Todėl iš viešojo gyvenimo juos lengvai išstūmė žvaigždžių stambeldystė, prarijo vartotojų visuomenė ir jos ideologija.

V.B. *Gal iš tikrųjų nacionalinių valstybių išnykimas „užprogramuotas“ Europos Sąjungos strategijoje? Globali ekonomika, ES federacijos modelis ir „globalios*

Lietuvos“ idėja yra bendravardikliai?

K.S. Manau, kad čia galimi du atsakymai: „Taip“ ir „Ne“. Jų pasirinkimas priklausytų nuo to, kokią prasmę mes suteiktume terminui „Europos Sąjungos strategija“. Jeigu turėtume galvoje dabartinį Europos Sąjungos modelį, jo kūrimo istoriją ir taikytus administravimo principus, atsakymas būtų „Taip“. Ši mašina tikrai orientuoja į vieną supervalstybę, valdomą trijų/keturių didžiųjų Europos valstybių ir sparčiai niveliuojančią skirtingas istorines patirtis ir kultūrinius skirtumus, tačiau neužtikrinančią deramo ūkinio bei politinio lygmens.

O Lietuvoje iš šio modelio kilo mažiausiai trys ideologinės klišės: „globali ekonomika“, „ES federacija“ ir „globali Lietuva“. Prie jų dar klijuojamas „multikultūralizmas“. Turbūt ne visada šios klišės turėjo tą patį turinį, bet visada jos papildė tą pačią „atviros Lietuvos“, lietuviškojo „liberalizmo“ ideologiją.

Britų pasitraukimas iš Europos Sąjungos puikiai parodė, kad šitas modelis net didžiosioms valstybėms yra gana pavojingas. O Prancūzijos Prezidentas pirmasis prasarė, kad reikėtų permąstyti Europos Sąjungos projektą. Apie tai juk ir anksčiau daug diskutuota įvairiose Europos Sąjungos šalyse.

Tik politinis isteblišmentas ilgai apsimetinėjo, kad to negirdi ir nemato. O dabar darosi vis aiškiau, kad pamažu ir nedrąsiai galvojama formuoti kitokį Europos Sąjungos modelį, kuris būtų ir kitaip „užprogramuotas“. Jeigu tai neįvyks, Sąjungą ištiks katastrofa. Vakarų politikai tą nepalyginamai geriau supranta už varganus mūsų šalies demokratijos imitatorius.

V.B. Pagal žmogaus motyvacijos teoriją jo poreikių piramidėje yra fiziologiniai, saugumo, meilės, socialinio ryšio ir savivertės (savęs realizavimo) poreikiai. Tam tikra prasme ši poreikių hierarchija taikytina ir visuomenei. Tad negalime smerkti žmonių, kurie visiems laikams palieka gimtąją šalį norėdami turėti darbą, sočiai gyventi ir saugiai auginti vaikus. Ne kiekviena tauta subrandina savos valstybės idėją. O išsaugoti ją irgi, matyt, ne kiekvienai pagal išgales. Tai, žinoma, priekaištas ir inteligentijai. Ir vis dėlto, ar nemanote, kad mūsų savimonė žengtelėjo pora laiptelių žemyn?

K.S. Apie emigraciją.

Aš negalėčiau sutikti, kad asmens psichologijos modeliais galima paaiškinti visuomeninių sistemų (visuomenės, tautos, valstybės) elgesį. Aš jokiū būdu nenorėčiau ir niekaip negalėčiau pateisinti «žmonių, kurie visiems laikams palieka gimtąją šalį, norėdami turėti darbą, sočiai gyventi ir saugiai auginti vaikus.» Jeigu taip būtų, pasmerkčiau tokį emigrantų elgesį už egoizmą ir neatsakingumą. Juk emigrantai neatlygina tėvynei už jų išauginimą, nusimeta atsakomybę už jos likimą ir veržiasi prie svetimo stalo, padengto šalies šeiminių darbo vaisiais. Nekalbu apie smulkesnius nusižengimus: nutautėjimą, vaikų dramas, šeimų suirimą ir pan. Visa tai net leistų jų pasirinkimus laikyti tautos išdavystėmis.

Bet aš neturiu teisės jų smerkti visai dėl kitų priežasčių. Visų pirma, aš nežinau, ar išvykimo motyvai tikrai buvo egoistiniai, kaip čia mes kalbame. Tikriausiai jie buvo daug įvairesni ir sudėtingesni. Bet svarbiausia yra visai kas kita. Jeigu per tokį trumpą laiką iš Lietuvos turėjo išvažiuoti beveik trečdalis šalies gyventojų, tai čia jau ne jų kaltė, o visos mūsų valstybės ligos simptomas.

Emigrantai tokios pat ligos aukos kaip ir savižudžiai, depresijos persekiojami žmonės ir pan. Kitaip sakant, turime klausti, kokios jėgos (įstatymai, teismai, administraciniai sprendimai, bendravimo būdas, darbo, verslo, mokslo, gyvenimo sąlygos ir pan.) juos išstūmė ir iki šiol stumia iš Lietuvos.

Valstybės idėja.

Aš abejoju, ar inteligentai čia galėtų kuo pasitarnauti. Iš pradžių Sąjūdis mūsų tautai suteikė išsilaisvinimo kryptį, o įstojus į Europos Sąjungą mums nurodyta įsijungimo kryptis, vadinama tai „atvira Lietuva“, tai „multikultūrinė globalizacija“. Kad ir kaip atrodytų keista, mūsų oficialioji politika globalizaciją interpretuoja beveik marksistiškai, t.y. įsivaizduoja ją kaip pasaulinę pažangą, pasireiškiančią ne tik spartėjančiomis mokslo ir technikos revoliucijomis, bet ir šeimų, tautų, kultūrinių bei lytinių skirtumų išnykimu ir totaline žmonijos unifikacija.

Jos mąstymo būdas kraštutiniai heraklitiškas: pasaulyje nieko nėra ir neturi būti pastovaus. Į bet kokias gyvenimo tradicijas ji žiūri iš aukšto, vadina jas nacionalistinėmis ir į diskusijas nesileidžia. Už jos minčių ir veiksmų horizonto lieka kalbos apie tautų ir jų kultūrų branginimą ir puoselėjimą. Net šiuo priešrinkiminiu metu šešių įtakingiausių Lietuvos partijų lyderiai nesiteikė atsakyti į Nacionalinio komiteto „Kad Lietuva neišsivaikščiota“ pateiktus klausimus, ką jie mano apie mūsų tautos likimą.

Jų rūpinimasis šalies savitumu prasideda ir pasibaigia dalyvavimu metinėse šventėse, oficialiais krepšininkų ir kai kurių kitų sportininkų apdovanojimais, nacionalinių premijų įteikimu ir juostelių karpymu parodų ar restauruotų dvarų atidarymuose.

Ar mūsų savimonė menksta? Man atrodytų, kad anksčiau ji tikrai menko. O dabar aš matau vis daugiau prablaivėjimo, susimąstymo, prabudimo ženklų. Nors tas procesas per lėtas, bet tokia akligatvyje - jau šis tas.

V.B. Viešojoje erdvėje nuolat skalambijama, kaip kažkas kažkur kažką apgavo, užmušė, išprievartavo, kad nebeturime dorų valdininkų, politikų - visur kyšininkavimas, korupcija, grobstymai. Iš interneto portalų, televizijos ekranų tvinsta patyčios, kurstoma baimė: ryt poryt kils karas, mus užpuls, užgrobs... Regis, nematomas balsas ragina: bėkite kuo toliau ir negrįžkite... Ar tokioje agresyvioje, nesaugioje ir nestabilioje aplinkoje įmanoma ramiai ir kūrybingai dirbti? Ar galime raginti

emigrantus sugrįžti, kai patys jaučiamės nesaugūs? Gal būtinas Nacionalinis susitarimas nekurstyti baimės, negąsdinti, nesityčioti?

K.S.Man rodos, bėda ne tai, kad žiniasklaida aliarmuoja. Ji turi tai daryti ir gerai, kad tai daro. Tik iš jos mes ir galime susidaryti dokumentuotą vaizdą, kokiam krašte gyvename. Bėda ta, kad žiniasklaida nusiima atsakomybę už sukeltą nerimą ir baimes, beveik niekada situacijų tinkamai neišanalizuoja ir tinkamai neįvertina moraliniu ir psichologiniu požiūriu. Sukelia bangas ir traukiasi į krūmus. Atseit, “žinokitės, jūs mums rūpите tik kaip verslo medžiaga ir bandomosios žiurkės.”

Tai jau panašu į nusikaltimą. Susidaro įspūdis, kad jai iš tikrųjų visai nerūpi nei įvykiai, dėl kurių aliarmuojama, nei psichologinės ir moralinės bangos, kurias aliarmas sukelia. Nežinau, ar tai yra etikos kodeksų, ar įstatymų spraga, ar šių normatyvų prižiūrėtojų atsakomybės stoka. Bet už neatsakingą panikos kėlimą turėtų būti taikomos rimtos sankcijos. Deja, čia irgi matome tą patį neįgalumą, prižiūrimą “profesijos draugų”, kaip ir visose kitose valstybės reikalų tvarkymo srityse.

Kad tautiečiai norėtų sugrįžti, o mes pasijustume saugesni ir taptume sąžiningesni, teisingesni, garbingesni, oresni, mūsų “tvarką” ir jos defektus reikia ne tušuoti, maskuoti ar nutylėti, bet kuo ryškiau parodyti, kad paskubėtume ir prisiverstume ištaisyti. Nacionaliniame susitarime „Kad Lietuva neišsivaikščiotu“ išreikštas pritarimas Prezidentės iniciatyvai „Už saugią Lietuvą“, siekiančiai įveikti patyčias mokyklose, įvaikinti našlaičius, užtikrinti pagarbius žmonių tarpusavio santykius. Tai labai svarbus uždavinys. Prie šios iniciatyvos gali jungtis visi. Bet to per maža.

Mums turi rūpėti ne tik vaikai. Vaikų likimai ir elgesys - tik suaugusiųjų veidrodis, mokykla – dominuojančios žiniasklaidos ir politinių santykių veidrodis. Vaikų mes nepakeisime, jei nesikeis tėvai, o tėvai nesikeis, jei nesikeis pareigūnai ir žiniasklaida, o pareigūnai ir žiniasklaida nesikeis, jei nesikeis ministrai, o ministrai nesikeis, jei nesikeis premjerai, o premjerai nesikeis, jei nesikeis Seimas.

„Žuvis pūva nuo galvos“. Visi tai žino. Žino ir pati „galva“. Bet kol kas per mažai ženklų, kad ji tikrai (nuoširdžiai) norėtų keistis. O mes, „paprasti žmonės“, privalome padaryti viską, kad panorėtų. Tam privalome subrandinti bent pilietinės visuomenės branduolį. O kad toks branduolys atsirastų, privalu imtis Nacionalinio susitarimo, kuris, telkdamas žmones, pakeistų ir mūsų tarpusavio santykius, dažnai gana apgailėtinus, persotintus priešiško veiksmų, agresyvių konfliktų, neatlėgstančio pykčio ir patyčių.

Šis Susitarimas mums turi padėti susigražinti suniokotą solidarumo jausmą, padorumą, sąžiningumą, tarpusavio pagarbą, duoto žodžio laikymąsi bei kitus bazinius žmogiškojo bendrabūvio fenomenus ir paversti juos šio gyvenamojo pasaulio dimensija.

Žinoma, permainos turėtų prasidėti nuo mūsų pačių. Bet užtenka peržvelgti kokios populiarios internetinės svetainės anoniminius debatus ir ... apima siaubas. Pasidaro gėda, kad esi lietuvis. O tada negali išsisukti nuo klausimo, ar šios kartos žmonėms pavyks atstatyti normalius žmogiškus santykius, ar pavyks išlaikyti demokratijos egzaminą. Ar ji pasikeis tiek, kad žmonės pajustų solidarumo jausmą ir pajėgtų pasirūpinti savo tautos taigi ir savo anūkų išlikimu, o kartu ir tos kultūros, kurią tūkstančius metų kūrė mūsų protėviai ?

Bet vis dėlto jau turime tarpusavio įsipareigojimus skatinančią Susitarimo pradžia ir pagrindinius organizavimo principus. Mes pateikėme unikalią bendrą pastangų sutelkimo idėją, kad Lietuva neišsivaikščiotu. Nėra šiandien Lietuvoje kitos

tokios idėjos, kuri turėtų tokio neginčijamo visuotinio prasmę ir taip galėtų suartintų paties skirtingiausio amžiaus, interesų, įsitikinimų bei patirčių žmones. Tai jau nemažai.

Susitarimo būtinumą nuolat motyvuoja, stimuliuoja ir mums prikišamai liudija mirštančios tautos realybė. Tos realybės akivaizdoje mes turime atidėti į šalį tuos visus smulkius ir niekingus tarpusavio kivirčius, kvailas ambicijas, patyčias, intrigas, nesuprantamą pavydą, neapykantą ir visus įtarinėjimus, kad įtikėtume, o paskui įtikintume ir visus kitus, jog niekas mums nesuteikė teisės palikti likimo valiai to, ką mūsų protėviai išugdė, išpuoselėjo ir perdavė mums.

Šios realybės akivaizdoje neturime teisės likti nei tingūs, nei pasyvūs, nei abejingi, nei pavargę, o juo labiau užsiėmę begalybe niekų, kuriais mus taip dosniai apdovanoja vartotojų epocha, jau nebesugebanti nei atsiminti preitės, nei atsakingai projektuoti ateities.

V.B. *Dėkoju už pokalbį.*

SVEIKATA

Aplankykite svetainę aldonamarija.apie.lt

„Sveikata savo jėgomis“

GYVENIMO FILOSOFIJA

Tema: ŠEIMYNINĖ NEIŠTIKIMYBĖ – GERAI AR BLOGAI?

ABORTAS – TAI ŽMOGŽUDYSTĖ (skaitykite ankstesniuose numeriuose)

TELEGONIJA – KAS TAI? (skaitykite ankstesniuose numeriuose)

Visi 1016 metų laikraščėliai:

https://drive.google.com/folderview?id=0B9scuKv4QwYsZXJING5OaXV1WjA&usp=drive_web

LYTINIS AUKLĖJIMAS, koks jis turi būti? (pagal J.Markūną)

Kiekvienas žmogus – tai lyg atskiras individualus pasaulis Visatoje, harmoningai sugyvenantis su ja. Žmogus ne tik egzistuojanti, bet mastanti būtybė, todėl išminties dėka privalo stiprinti Visatos harmoniją ir jokių būdu jai nekenkti. Didžiausia jaunystės klaida – numoti ranka į moralines vertybes. Ši klaida – lemiantį likimą ir dažniausiai neatitaisoma. Nuo lengvabūdiškumo prasideda gyvenimo erozija. Jaunystės tragizmas yra tas, kad ji nėra amžina, o laiko save neklystančia, todėl daugelis, to nesuvokdami, braido palaidume, vartoja narkotikus, piktnaudžiauja alkoholiu, to pasekmė – nusivylimas gyvenimu. Svarbiausia, kad nesuvokia, jog klysta, tad klaidų neatitaiso, ir jos pasilieka visam gyvenimui. Žmogus tampa nedorėliu, savo gyvenimo išdaviku. Dievas sukūrė žmogų laisvą – jis pasakė: gyvenk ir dauginkis ir kad neklystų paliko dešimtį Dievo įsakymų. Todėl labai svarbu giliai suvokti Dešimties Dievo įsakymų prasmę ir esmę. Dešimtyje Dievo įsakymų yra pasakyta, ko nereikia daryti, kad žmogus nenusidėtų ir per tai nepakliūtų į tamsiojo pasaulio zoną. Nuodėmė - tai elgesio klaida, nusižengimai mintimis, žodžiais, darbais ir apsileidimais. Dvasinė žmogaus sveikata yra visko pagrindas. Žmonijos dvasinės struktūros yra Dievo sukurtos, ir jose suformuota žmogaus galimybių visuma: mokslo, meno, išminties, dvasingumo, dorybės, taip pat visos jo raidos programos – apvaisinimas ir augimas, taip pat sugebėjimas suvokti šviesiosios amžinybės išminties tiesas ir jomis vadovautis. Žmogus - visatos dalelytė. Jis nori suvokti save bei jį supantį pasaulį. Visatoje – kaip ir valstybėje: **Visatos dėsnių nežinojimas neatleidžia nuo atsakomybės už jų pažeidimus ir nesumažina pasekmių. Visatoje egzistuojantys dėsniai yra pastovūs, griežti ir visiems privalomi.** Žmogus yra mąstanti būtybė. Šviesios ir išmintingos mintys lemia jo gerą sveikatą ir likimą, tuo tarpu blogosios sužlugdo laimingą ir nerūpestingą gyvenimą. Žmogaus siela ir galvos smegenų bioenergetika yra pagrindinė, nors mums ir nematoma, žmogaus dalis. Jauni žmonės, iškreiptos seksualinės revoliucijos dogmų, žiauriai suklaidinti. Norint sukurti laimingą šeimą reikia į tai žiūrėti labai atsakingai, vengti atsitiktinumų, nors tai ir atrodytų „neromantiška“. Iki vedybų reikėtų vengti lytinių santykių, kurie slepia daugybę paslėptų pavojų: kaip telegonija ir kt. (apie telegonija plačiau 9 laikraščio numeryje). Svarbiausia po vestuvių neįsileisti naujos chromosomų taršos, t.y. išlaikyti duotą priesaiką ištikimai mylėti, gerbti ir rūpintis vienas kitu ištikimai iki mirties. Prancūzijos kolegijų moksleivės, išgąsdintos Europą užgriuvusios AIDS, abortų ir neištikimybės epidemijos 1997 m. įkūrė slaptą organizaciją „Pagarba“. Jos narės prisiekia, saugoti nekaltybę iki pat vestuvių ir gink Dieve netekėti už donžuano. Merginoms įgrįso banalus laisvas seksas. Jis paseno, išėjo iš mados. Vėl prasidėjo laiškų, švelnių pokalbių, romantiškos meilės, ištikimybės epocha. Tai suteikia sielai sparnus, suteikia moteriai galimybę rinktis,

kuriam – geriausia ir garbingiausia – ji atiduos save, savo gyvenimą ir būsimus vaikus. Kai be didelių nuostolių sau moteris gali aprūpinti gyvybės energija vyrą, o vyras moterį, tai ir yra abipusė MEILĖ. Į meilės kanalų atvėrimą įtraukiamos pačios subtiliausios žmogaus energetinės struktūros. Jos yra labai jautrios ir todėl ypač lengvai pažeidžiamos. Pavydas, barniai, tarpusavio nesantaika ir kitokio pobūdžio neigiami reiškiniai bei emocijos naikina jautrias kanalų struktūras, šie palengva (o kartais ir labai greitai) užsidaro, ir meilė praeina. Šiuo požiūriu labai pavojinga yra meilės vaisiaus sunaikinimas, nutraukiant nėštumą, nes jis iškarto ir negrįžtamai sunaikina labai daug subtilių sielos struktūrų, tad didelė dalis ryšio kanalų, o kartais ir visi užsidaro. Daugeliui pasiseka išlaikyti šeimą, o kitiems toks gyvenimas tampa sunkia našta ir šeima išyra. Dažnai per nuodėmes meilės ryšys nutrūksta vienam iš sutuoktinių, o ypač pavojinga, kai patenkama į naikinimo programą per abortus, bendraujant su meiluže ar meilužiu, turinčiais tokių programų. Pavojingos ir kitos didesnės nuodėmės arba galybė smulkių, kurios kaip rūdys sugraužia didelį ir gerą jausmą. Abortas – tai žmogžudystė (daugiau 2016-03 mėn. laikraštelyje Nr.3). Lytinio akto metu, o ypač orgazmo metu, susilieja vyro ir moters sielos ir jie tampa vienu dvasiniu kūnu. Šiuo momentu partneriai perduoda vienas kito sielos ir galvos smegenų valdymo struktūras. Po lytinio akto sielų jungtys pasilieka, nors kūnai nueina kas sau. Kai vyro (moters) sieloje sukyla pyktis, neapykanta nusivylimai ar kitos neigiamos emocijos, jos sukelia tokias pat neigiamas emocijas ir moters (vyro) sieloje, nors tuo metu jie yra skirtingose vietose. Ši tarpusavio priklausomybė egzistuoja kaip Visatos dėsnis. Tokie procesai vyksta tarp tėvų ir vaikų, tarp senelių ir anūkų, tarp buvusių meilužių ir net jų vaikų ir anūkų. Sveika lytinė sistema yra žmogaus sveikatos, ilgaamžiškumo ir palankaus likimo kamienas. Dar tiksliau išsireiškus – visas žmogaus organizmas dirba lytinei sistemai, kad žmogus galėtų susilaukti sveikų ir sėkmingų palikuonių. Šiek tiek apie kontracepciją (smulkiau laikraštelyje 2016): vartojant kontraceptinius medicininius preparatus nuo pastojimo, nusilpsta moters lytinė sistema tiek, kad moteris kurį laiką būna nevaisinga. Žmogaus imuninė sistema sutvarkyta taip, kad ji kovoja su bet koku blogiu. Taigi, moters imuninė sistema daro viską, kad įveiktų tą preparatą ir ji vėl taptų vaisinga. Dažniausiai taip ir įvyksta, kai moteris pastoja, nors ir vartojo vieną ar kitą preparatą. Įvykus apvaisinimui, iškyla rimtas pavojus, kad dėl kontraceptinių preparatų vartojimo susilpnintos lytinės sistemos vaikas įsčiose vytyšis nevisavertis, ar net nepavyks jo išnešioti. Net nutraukus vartoti kontraceptines priemones vartojusių moterų nesugeba išnešioti net pirmo vaiko. Net nutraukus vartoti kontraceptines priemones, metus ir ilgiau išlieka didelė persileidimo tikimybė arba pagimdo anksčiau laiko. Jų vaikai be išimties turi fizinės ir dvasinės sveikatos problemų ne tik vaikystėje bet ir visą gyvenimą. Dar vienas svarbus dalykas, kad dėl kontraceptinių tablečių moters organizme vykstant

biocheminėms reakcijoms, susidaro naujas cheminis produktas. Tokio produkto gamtoje nėra, ir jis naikinančiai veikia vyrišką lytį, nes naikina vyrišką sėklą. Kyla klausimas, ar ne todėl vyrai tampa nevaisingi? Ir dar. Moters ovuliacijos laikotarpiu vykstant tuščiam lytiniam aktui susiformuoja vaiko siela be fizinio kūno. Šiuolaikinis mokslas ir mokyklinis auklėjimas teikia matematikos, fizikos, chemijos, etikos, ir net religines žinias, bet visiškai nemoko gyvenimo išminties. Mes gimdome ir ugdome vaikus būti materialistais, be dvasinio polėkio, taurių idealų, meilės sau, savo tėvams, savo gimtinei... Neteisingas gyvenimo prasmės ir esmės suvokimas jį veda į dar gilesnę prarają, sukeldamas nepakeliamus sielos skausmus jam pačiam, tėvams, seneliams, šeimos nariams ir kt. Nei Dievas, nei valstybė, nei gydytojai, nei tėvai nepadarys už žmogų to, ką turi padaryti pats žmogus, taigi, ko nenori sau ir savo vaikams, niekuomet nereikia linkėti net didžiausiam priešui. Niekuomet nereikia pamiršti, kad lazda turi du galus, iš kurių vienu būtinai klius Tau. Prieš ką nors darydami, mes turime žinoti, **kam** tai darome, Dar svarbiau paklausti savęs **kodėl?** tai darome, ar numatome pasekmes? Žinotina, kad abortas, nėštumo išsigandimas turės neigiamos įtakos ne tik šiam, bet ir būsimiems šios motinos ir šio tėvo (net gyvenant kitoje santuokoje) kūdykiams. Nėštumo išsigandimas ir abortas per niekada nepertrūkstantį motinos ir tėvo ryšį su vaikais veikia ir jau augančius, prieš abortą gimusius vaikus. Žmogus turi nuo pat vaikystės galvoti apie savo sveiką senatvę. Sveika senatvė yra tada, kai vaikai sveiki ir laimingi, anūikai sveiki ir laimingi. Kodėl taip yra? Todėl, kad vaikai ir anūikai yra mūsų **sielų tęsinys**. Išėjis – gimdyti sveikus vaikus. Jiems augant kuo daugiau suteikti dvasinio turto, auklėjant įdiegti dieviškąją išmintį. Visą gyvenimą mastyti ir elgtis taip, kad būtų laimingi mūsų vaikai, anūikai, proanūikai ir tolimesnės palikuonių kartos. Jei sugebėsite ir patys būsite sveiki bei laimingi, ir kiti mus gerbs. Nei Dievas, nei valstybė, nei gydytojas, nei tėvai nepadarys už žmogų to, ką turi padaryti pats žmogus.

Paruošė Aldona Marija Gedvilienė pagal Jono Markūno VI leidimo knygą „Žmogaus gyvenimo nesėkmių bei ligų priežastys ir galimybės jų išvengti“

REKOMENDUOJU: kas domisi Dvasinio tobulėjimo tema – geriausios knygos:

1. Jonas Markūnas „Žmogaus gyvenimo nesėkmių bei ligų priežastys ir galimybės jų išvengti“. (greitai bus naujas leidinys).
2. Viktoras Uspaskich „Mano ligos ir priešai – mano geriausi mokytojai“.

Laikraštėlio redaktorius, korektorius ir techninis darbuotojas A.M.Gedvilienė. Labai atsiprašau už klaidas, esu savamokslė redaktorė! Gal atsilieptų galintys padėti. Pinigų neturime! **Kviečiu** visus rašyti, komentuoti, spausdinsime. Kviečiame korespondentus iš visos Lietuvos teikti informaciją ir ne tik apie pensininkus, nors jų reikalai irgi svarbūs. Tai turi būti tokia medžiaga,

kaip pagerinti įvairaus amžiaus Lietuvos gyventojų padėtį (Lietuvos pensininkų susivienijimas priima nuo 18 metų – pagrindinis tikslas – kartų solidarumas ir vienybė), kaip sugražinti išvykusius ir pn.

visada sutampa su redaktoriaus nuomone.

Autorių nuomonė ne

Leidžiame naudotis

laikraštėlyje pateikta informaciją tik ĮSPĖJUS redaktorių ir nurodant šaltinį. Laukiame!!!

